

14 Μαρτίου 2014

## Η Παναγία των Χαιρετισμών ή του Ακαθίστου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)



εικόνες της Παναγίας είναι και ή των «Χαιρετισμών» ή του «Ακάθιστου» πού βρίσκεται στην Ιερά Μονή Διονυσίου του Αγίου Όρους. Από τίς πιο παλαιές χρονολογικά, στο δε Άγιον Όρος είναι ή πιο αρχαιότερα.

Είναι κατασκευασμένη από κηρομαστίχα και με μύρο περιρρεομένη. Στο πίσω μέρος σε αργυρά πλάκα, είναι τυπωμένος ό Αυτοκράτορας Αλέξιος ό Γ ό Κομνηνός και ό Όσιος Διονύσιος ό κτήτορας της Μονής και είναι γραμμένο το εξής:

«Αυτή ή εικών ή Θαυματουργός εστί την οποίαν βάσταξέ Σέργιος ό Πατριάρχης περιερχόμενος τα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως έδιωξε τους πολεμίους και την οποίαν ό Αυτοκράτωρ Αλέξιος ιδιοχείρως εδώρησε τω Άγίω Διονυσίω».

Είναι λοιπόν εκείνη την οποίαν ό Σέργιος κατά την ιστορική εκείνη βραδιά του 626 κρατώντας την περιήρχετο μαζί με κλήρο και λαό τα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως και εμψύχωνε το λαό και τον ολιγάριθμο στρατό πού υπεράσπιζε την Πόλη. Είναι ιστορικά παραδεκτό ότι υπερφυσική δύναμη κατατρόπωσε τους πολυάριθμους Σκύθες και Αβαρούς. Δεν μπορεί διαφορετικά να εξηγηθεί αφού ό στρατός με τον Ηράκλειο είχε εκστρατεύσει προς την Περσία.

Οι πολέμιοι με αρχηγό τον Χαγάνο έφθασαν επιθετικοί και με στρατό και στόλο πολιορκήσαν τα στενά και την ξηρά και απειλούσαν. Ποιος θα σώσει την Πόλη; Ό Χαγάνος παρασπόνδησε σε μια συνθηκολόγηση με την Πόλη για να λύσει την πολιορκία και με αυθάδεια και σαρκασμό ειρωνεύτηκε τους πιστεύοντας στο θεό Βυζαντινούς: «Μη σας γελάει ό θεός σας, εγώ αύριο θα είμαι κύριος της πόλεως σας».

Ή απάντηση επηρέασε το ηθικό και έφερε ταραχή, φόβο και απελπισία στις καρδιές των πολιορκημένων. Το κλίμα της απαισιοδοξίας άρχισε να κυριαρχεί. Τη χαλύβδωση του ηθικού ήλθε να επιφέρει ή θαρραλέα παρουσία του γενναίου και αξιοτάτου Πατριάρχου Σεργίου: «Είναι κρίμα να απελπίζεστε. Σκέπτεστε σαν άνθρωποι πού δεν πιστεύουν στο θεό και στο αποτέλεσμα του ιερού πολέμου. Στα χέρια της Παναγίας εμπιστεύθηκα την Πόλη και τον άμαχο πληθυσμό της. Στην Παναγία όλοι μας με θέρμη ψυχής ας προσευχηθούμε».

Πραγματικός συναγερμός και ενθουσιασμός συνέβηκε τότε. Ό Πατριάρχης, ο Κλήρος και ό Λαός, μια φωνή μια ψυχή, ξεχύθηκε στους δρόμους και στα τείχη με τα ιερά κειμήλια στα χέρια, πού ήσαν ή Ζώνη της Παναγίας, ή Ιερά Έσθήτα Της, λείψανα αγίων, λάβαρα και εικόνες. Ο Πατριάρχης, ζωντανός και άκαμπτος, κρατούσε υπερυψωμένη τούτη την Εικόνα και έδινε δύναμη και θάρρος. Άπ' όλων τίς καρδιές αυθόρμητα έβγαιναν φωνές και ευχές πού φανέρωναν την εμπιστοσύνη του Λάου προς την Παναγία: «Φθάσε Παναγία μου, μη μας εγκαταλείπεις τώρα πού

χανόμαστε, σώσε το λαό Σου και την Πόλη Σου».

Τότε συνέβηκε ένα από τα μεγαλύτερα θαύματα και υπερφυσικά γεγονότα της πίστεως. Τρομαγμένοι οι επιτιθέμενοι εχθροί άκουγαν θόρυβο σαν χιλιάδες στρατός να επιτέθηκε εναντίον τους πού έφερνε όλεθρο και καταστροφή στις τάξεις τους. Ξαφνικά και απροσδόκητα, από διώκτες έγιναν διωκόμενοι. Χιλιάδες πτώματα στρώθηκαν στη γη, πανικόβλητοι όσοι είχαν απομείνει τράπηκαν σε φυγή για να σωθούν μακριά από την Πόλη, φωνάζοντας απεγνωσμένα μεταξύ τους: «Που βρέθηκε, που ήταν κρυμμένος τόσος στρατός;».

Όμως στρατός δεν υπήρχε, όπως είπαμε, ή θεία τιμωρία τους κυνηγούσε, αφού προκλητικά και υπερήφανα τα έβαζαν με την Πόλη Πόλεων πού εντός της είχε πολλούς πιστούς πού με εμπιστοσύνη κατέφυγαν στη θεία προστασία. Η ιστορική παράδοση ομιλεί για ένα ανεξήγητο μέγα θόρυβο και ανεμοστρόβιλο πού έφερε πανικό και καταστροφή. Εκτός από τα πτώματα νεκρών πού βρίσκονταν σκόρπια έξω από τα τείχη, συντρίμια είχαν γίνει τα εχθρικά πλοία και πολλά πτώματα ναυτών φάνηκαν στην ακροθαλασσιά των Βλαχερνών.

Ιστορική πραγματικότητα το γεγονός τούτο. Τα δάκρυα πόνου, οδύνης και αγωνίας, ή οσμή θανάτου και αιχμαλωσίας πού είχε παγώσει στην κυριολεξία τους χιλιάδες εντός της Πόλεως Βυζαντινούς, μετεβλήθησαν σε ζητωκραυγές και αλαλαγμούς χαράς και δοξολογίας στο Θεό και την Παναγία Δέσποινα. Τότε ο Πατριάρχης Σέργιος μέσα σε ανέκφραστα χαρμόσινα συναισθήματα βάδισε με τον κλήρο και το λαό προς την Παναγία των Βλαχερνών.

Μέσα σε θρησκευτικό παραλήρημα χαράς και ιερού ενθουσιασμού, σε μια ατμόσφαιρα πού οι καρδιές σκιρτούσαν και τα μάτια έρεαν δάκρυα από άκρα συγκίνηση και θεία ευγνωμοσύνη, δοξολόγησαν και ευχαρίστησαν την Παναγία σε μέγεθος και βαθμό πού δεν πρέπει να έχει το όμοιο του. Με άλλα λόγια, μιλάμε για μια γενική ευχάριστη εικόνα χιλιάδων ανθρώπων πού είχαν στην κυριολεξία «μεθύσει» χριστιανικά.

Μοναδικό το γεγονός σε πανανθρώπινη κλίμακα. Εκεί, εντός του Ναού, αλλά και εκτός, όπου βρέθηκαν οι πιστοί αρχής γενομένης από τον Πατριάρχη ό οποίος άρχισε να ψάλλει για πρώτη φορά το: «Τη Ύπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια κ.λπ.». Και στη συνέχεια, όλοι μαζί τη νύκτα εκείνη «όρθοστάδην τον ύμνο τη του Θεού Μητρί γηθοσύνως έμελλαν». Για αυτό το Θαυμάσιο αυτό πνευματικό άσμα των «Χαιρετισμών», ονομάσθηκε «Ακάθιστος Ύμνος».



Φωτο: [grigoriatismonaxos.blogspot.com](http://grigoriatismonaxos.blogspot.com)

Ο άγνωστος ποιητής των «Χαιρετισμών» έπλεξε το καλύτερο εγκώμιο και γενικά ότι ανώτερο έχει γραφεί για την Υπέρμαχο Στρατηγό. Έχει χαρακτήρα διηγηματικό, θεολογικό και δοξαστικό. Κυρία υπόθεση έχει τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και, γενικότερα, την ενανθρώπιση του Χριστού και, ακόμη, γίνεται λόγος για το ηθικό και πνευματικό μέγεθος και ύψος της Παναγίας και των προσφορών της στον κόσμο. Το Κοντάκιο «Τη Ύπερμάχω», δεν έχει σχέση με τον ποιητή του Ύμνου, είναι δημιούργημα της ημέρας εκείνης. Σ' αυτό ακούγεται λυτρωτικός και νικητήριος προς τη Μητέρα του Θεού παιάνας πού ως πνευματικός Στρατηγός έχει ακατανίκητη τη δύναμη και οι πιστοί παρακαλούν να ελευθερώνει «εκ παντοίων κινδύνων».

Πλέον στους αιώνες και σήμερα οί Χαιρετισμοί, ό Ακάθιστος Ύμνος ό τόσο λαοφιλής συγκινεί βαθιά την πιστεύουσα ψυχή και ιδιαιτέρως τον ορθόδοξο Ελληνισμό, ό όποιος στον ύμνο αυτό και στο πρόσωπο της Θεοτόκου βλέπει συνδεδεμένες εκκλησιαστική και εθνική παράδοση και ζωή Πίστη και Πατρίδα φαίνεται ότι συσφίγγονται έναρμονίως γύρω από ύμνο αυτό. Διαχρονικός και

λαοφιλέστατος, ηλεκτρίζει πολλές ψυχές όποιες την περίοδο της Μ. Τεσσαρακοστής τρέχουν να τον ακούσουν τω από τους θόλους των Ναών. Για αιώνες και μάλιστα στην 400χρονη σκλαβιά, ήταν ό Εθνικός Ύμνος του Γένους. Απ' όλα αυτά εξάγεται αβίαστα και ή σημασία της Εικόνας αυτής. Δικαιως οί πιστοί Έλληνες μπρος σ εικόνα αυτή αισθάνονται έντονα την παντοδυναμία της Παναγίας και εθνική έξαρση.

Ένα από τα εξαίσια γεγονότα της Εικόνας, άφ' ότου τον 13ο αι. δόθηκε στη Μονή Αγίου Διονυσίου, είναι το εξής: Το 1592, ό Αλγερινός πειρατής Ιφ Αρταβάν Αλφα, ξεκινώντας από τη νήσο Σκύρο, ήλθε με πολλούς δικούς του στην 1. Μ. Διονυσίου προκειμένου να αρπάξει τους θησαυρούς της. Γνώριζε ότι υπήρχε εκεί και μια πολύτιμη εικόνα της Παναγίας. Αφού απεβίβασε κάπου 200 άνδρες οπλισμένους, απειλούσε. Ό Ηγούμενος αφού συσκέφθηκε αποφάσισε να προσφέρει γενναία δώρα στον πειρατή για να σώσει τους Μοναχούς και τη Μονή.

Ένας Μοναχός, από το παράθυρο, φώναξε προς τον Αρταβάν: «Ας τα κανονίσουμε φιλικά για μη χυθεί αίμα. Αποφασίσαμε να σας δώσουμε 50.000 φλουριά, λάδι κι κρασί». Ό πειρατής του απάντησε: «Καλόγηρε, σύμφωνοι αλλά θα πάρουμε και ένα αντικείμενο από τα κειμήλια σας κατά εκλογή μου». Ό Ηγούμενος πού ήταν πλησίον του Μονάχου συμφώνησε, αλλά στο Μοναστήρι θα περάσει αυτός μόνο με δέκα δικούς του. αφού εισήλθαν και ό Ηγούμενος μέτρησε τα χρήματα και τους παρέδωσε λάδι και κρασί, ό αρχιπειρατής είπε σε έναν δικό του πού γνώριζε από άλλη φορά την εικόνα (του Ακάθιστου) και σε ποιο σημείο υπήρχε και τους κάλεσε εκεί. αφού έφθασαν ό πειρατής πήγε να πάρει την εικόνα, ενώ ό Ηγούμενος και οί Μονάχοι έμειναν άναυδοι.

-Αυτό το παληόξυλο διάλεξες, είπε στον Αρταβάν υποκριτικά. Αυτό αξίζει μιλιούνια, απάντησε εκείνος. «Άφησε την στη θέση της, είπε ό Ηγούμενος, οί εικόνες έχουν αξία μόνο για μας τους Χριστιανούς, πάρτε κάτι άλλο». Όχι, αυτό θα πάρω, είπε πεισματικά ό Ιφ. Προτιμώ να ταφώ κάτω από τα ερείπια της Μονής, παρά να την πάρετε, είπε και προσπάθησε να τον εμποδίσει. Ο Ιφ όμως τον έσπρωξε φωνάζοντας και απειλώντας: «Θα πεθάνετε όλοι σας». Πάνω στην αγανάκτηση του πρόλαβε ό Ηγούμενος να τους πει: «Έτσι πού φέρεστε, πηγαίνετε αλλά μαζί με την κατάρρα μου».

Αμέσως εξαφανίστηκαν προς τη θάλασσα και έφυγαν με προορισμό Σκύρο. Το βράδυ, ενώ ταξίδευαν, είδε στον ύπνο του την Παναγία πού τους είπε απειλητικά: «Γιατί πονηρέ με πήρες; Πήγαινε με πίσω, εκεί πού εμένα ήσυχη και ειρηνική». Ξύπνησε έντρομος ό Αρταβάν, μα δεν κάμφθηκε Σε λίγο ξέσπασε ξαφνικά μεγάλη τρικυμία, ώστε έκλυδωνίζοντο και κινδύνευαν τα πλοία να καταποντιστούν. Πάνω στον αναπάντεχο κίνδυνο, θυμήθηκε το όνειρο και πήγε προς την Εικόνα και βλέπει

το κιβώτιο πού την είχε τοποθετήσει κομματιασμένο και ή εικόνα γεμάτη μύρο πού ευωδίαζε Κατάλαβε αμέσως ότι ή τρικυμία είναι τοπική τιμωρία της Μητέρας του Χριστού . Μόλις την πήρε στα χέρια του σταμάτησε ή τρικυμία. Σε επαφή τους δικούς του φώναξαν όλοι, να γυρίσουμε πίσω γιατί θα μας πνίξει ο Θεός των Χριστιανών.



Έπειτα από αρκετές ώρες, επέστρεψαν στον όρμο της Μονής Διονυσίου Ό Σαρίφ έστειλε στη Μονή πειρατή, ό όποιος είπτε στον Ηγούμενο: «Άνθρωπε του Θεού, ξέρω ότι κάναμε κακό, ό αρχηγός μου σε περιμένει κατέβεις να πάρεις την εικόνα και να μας απαλλάξεις από την κατάρα που μας έδωσες». Αφού κατέβηκαν στο λιμάνι οί Μοναχοί, ό Άρταβάν έδειξε το κομματιασμένο κιβώτιο και τα ρούχα πού είχε τυλίξει την εικόνα που ήταν μουσκεμένα από το θείο μύρο. Συγκινημένοι οί Μοναχοί παρέλαβαν την Εικόνα.

Το σπουδαιότερο από αυτή την υπόθεση, είναι ότι μερικοί πειρατές μετανόησαν, άφησαν τη ζωή αυτή και έμειναν στη Μονή και αφού κατηχήθηκαν έγιναν Χριστιανοί!

Διαπιστώνει εδώ κανείς με πόσους κόπους και θυσίες έχουν διατηρηθεί οί τόσοι πνευματικοί θησαυροί του Αγίου Όρους.

Ένα άλλο μέσα στα πολλά θαύματα της Παναγίας του «Ακάθιστου Ύμνο είναι και τούτο: Το 1753 δίδασκε στην Αθωνιάδα Σχολή ό σοφός διδάσκαλος και επίσκοπος Ευγένιος Βούλγαρης. Αρρώστησε βαρεία από φοβερό έλκος. Ή ασθένεια ήταν

θανατηφόρος, οί πόνοι δριμύς ώστε ζητούσε το θάνατο. Τον μετέφεραν στη Μονή Διονυσίου προκειμένου να, τον περιποιηθεί σπουδαίος νοσοκόμος της Μονής με γνώσεις ιατρικής, πλην ουδέν κατόρθωσε παρά τις προσπάθειες. Τότε, οί παρευρεθέντας είπαν στον στενάζοντα Ευγένιο για τη θαυματουργό Εικόνα του Ακάθιστου. Παρακάλεσε να τον μεταφέρουν κλινήρη προ αυτής. εκεί, γενομένης παρακλήσεως μέσα στους οξείς πόνους του, ικέτευσε την Κεχαριτωμένη.

Τότε εκεί ξαφνικά αισθάνθηκε το φοβερό εκείνο βουβώνα ότι υποχώρησε και τους οξείς πόνους καταπραυνομένους, τα δε δάκρυα του να σταματούν. Το έλκος εκείνο αυτόματα διεράγηκε και σε λίγα λεπτά είχε εντελώς θεραπευτεί. Τότε, ό σοφός κατασυγκινημένος πήρε την πέννα και αμέσως έποι σε τους εξής ιαμβικούς στίχους:

«Ζωής δότην φέρουσα Σής ύπ' αγκάλης,

ζωοίς φέροντα θάνατον μ' ύπαί μάλης».

Δηλαδή, εσύ πού φέρεις τον δοτήρα της ζωής μέσα στην αγκαλιά σου δίνεις ζωή σε μένα πού φέρω τον θάνατον κάτω από τη μασχάλη.

Για την ωφέλεια πού προέρχεται στις ψυχές όσων διαβάζουν τους Χαιρετισμούς - εκτός φυσικά από τις καθιερωμένες παρασκευές στο Ναός - ή ίδια ή Παναγία φανείσα σε Ανίους είπε: «θα αγαπή, θα προστατεύω, θα φιλάττω κάθε πιστόν ό οποίος Χαιρετισμούς μου τελειώσει».



Μου».

Πηγή: [1myblog.pblogs.gr](http://1myblog.pblogs.gr)